

udbetaler Renten efter en Coupon, ikke kan passe paa Numeret, det er umuligt. Her er Tale om en altsfor betydelig Forretning, til at Embedsmændene skulde kunne huffe og passe paa de enkelte Numere, der vare mortificerede, og jeg troer derfor nok, at det vil indrømmes, at Mortification, anvendt paa disse Statsforf. v.inger, vilde gjøre det meget uvist for Besidderen af saadanne, om ikke nogen af hans Obligationer var blandt dem, der vare indkaldte til at mortificeres, ligesom heller ikke den, der vilde kjøbe en Obligation, kunde stole paa, at dette ikke var Tilfældet. Det er derfor fremdeles min Mening, at det altsaa væsentligt af Hensigtsmæssighedsgrunde maa være betænkeligt at indføre Mortificationsinstituttet ved disse Arter af Obligationer.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen. Lovforslagets Overgang til 2den Behandling fattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Da der ikke er fremkommet noget Forslag om et Udvalgs Nedsættelse, gaaer Sagen umiddelbart til 2den Behandling, og jeg maa derfor bede mulige Endringsforslag indleverede i Bureauet senest inden Fredag Middag Kl. 12.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Pensionslov.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Spalte 1519 ff.)

Sagen fattes under Forhandling.

Efter et Ophold bemærkede

Formanden: Det foreliggende Lovforslag er jo vel i sine Hovedtræk væsentlig bekjendt, men jeg antager dog, at Nogen vil udtale sig ved denne første Behandling.

Fischer: Det forholder sig jo ganske sikkert saa, som det nu blev udtalt af den ærede Formand, at det foreliggende Lovforslag

ikke indeholder noget væsentligt Nyt men i sine store Træk slutter sig til de allerede bestaaende tvende Pensionslove. Imidlertid findes der dog en temmelig vigtig ny Bestemmelse i samme, nemlig Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, hvorpaa den høitærede Minister jo ogsaa henlede Dyrksomheden ved Sagens Forelæggelse. Det foreslaaes i § 2, at Bestemmelsen i Pensionsloven af 1851 angaaende, hvorledes der skal gaaes frem med Hensyn til Embedsmænd, der have gjort sig skyldige i saadanne Misligheder, at den Agtelse og Tillid, der maae forudsættes som nødvendig for dem i deres Stilling som Embedsmænd, derved har lidt, skal afløses af en anden, som er væsentlig derfra forskjellig. Det har vistnok, idetmindste efter mit Skøn, oprindeligt været Tanken med den nævnte Bestemmelse i Loven af 1851, at vedkommende Minister maa være den, der har at afgjøre, hvorvidt en Embedsmand har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder, der maae svække Tilliden til ham og forstyrre den Stilling, han som Embedsmand skulde indtage. Ved en Høiesteretsdom af 19de November 1862 er jo imidlertid det Modsatte i et givet Tilfælde blevet antaget. Efterat nemlig vedkommende Minister havde tilkjendegivet en aflediget Embedsmand, at hans Pension vilde blive bestemt ved særlig Lov, protesterede Embedsmanden derimod og anlagde Sag mod den vedkommende Minister, og den nævnte Høiesteretsdom kjendte saa Embedsmanden berettiget til at oppebære Pension i Overensstemmelse med § 1 i Pensionsloven af 1851. Jeg skal ikke gaae ind paa Enkelthederne i denne Høiesteretsdom, men, efterat den er affagt, er det efter mit Skøn klart, at man maa ønske eller endog maa ansee det for nødvendigt, at der foretages en Forandring med Hensyn til den paagældende Bestemmelse i Pensionsloven af 1851; thi det Forhold bør ikke vedblive at bestaae, at en Embedsmand, der er aflediget af Kongen, og det paa en saadan Maade, at han er henviist til at faae Pension ved særlig Lov, ved Domstolene skal kunne gjøre Indsigelse imod den af Ministeren truffne Afgjørelse. Jeg havde nu tænkt mig, at der naar man kom til en Revision af Pensions-